

Cornul

George Coșbuc

Cum geme-ntreg Tirolul de vuiet de bătăi!
O singură colibă stă pacinică în văi.

Și-ntr-însa plânge-o mamă. Ce bine și-a pierdut?
Ea plânge că bărbatul în luptă i-a căzut.

Și cei doi fii ai mamei căzură la hotar;
Cel mic îi mai trăiește și chinul ei amar.

Un fiu de-ți mai rămase, la pieptul tău să-l strângi,
Tu ești încă bogată, tu mamă, de ce plângi?

Și-auzi! Ce sunet trece puternic, plin de foc?
De ce-a tresărit mama, stând galbenă pe loc?

Auzi, măicuță dragă, ce glas a răsunat!
E nuntă, dragul mamei, sunt clopotele-n sat!

Măicuțo, nu e cântec de nuntă ce-aud eu!
Vor fi ducând la groapă p-un mort, iubitul meu!

E corn, iubită mamă, nu-i cântec de mormânt,
Cunosc eu acest sunet și știu și acest cânt!

Prin văi și munți cu vuiet întâi când a sunat,
Ne-a strâns în brațe tata și grabnic a plecat.

Și-apoi d-a doua dată când a trecut sunând,
Doi frați ai mei plecară, că ei erau la rând.

Și-acum el sună iarăși, să plec armat și eu,
Cei morți și-au făcut rândul și-acum e rândul meu!

E rândul meu, măicuțo, dă-mi armele din cui,
Tirolul să mi-l apăr, să-i apăr munții lui,

Acolo unde-n luptă vitejii cad mereu
Rămâi cu bine, mamă, rămâi cu Dumnezeu!

El grabnic află arme și-n noapte s-a pierdut,
Și mă-sa plânge dusă și cornul a tăcut.